

عنوان مقاله:

باززنده سازی پارادایم های منطقه گرایی از دیدگاه تئوری انتقادی در آثار چند معمار معاصر ایران

محل انتشار:

همایش ملی صد سال معماری و شهرسازی معاصر ایران (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

احمد صفار - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

سروش مهاجری - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

خلاصه مقاله:

پدیده جهانی سازی درحالیکه برای بشر نوعی پیشرفت محسوب میشود همزمان باعث ایجاد نوعی اختلال نامحسوس شده است این واقعیت است که هر فرهنگی نمی تواند شوک تمدن مدرن را تحمل کرده یا آن را جذب کند تضاد و پرسش مهمی که در این باب به وجود خواهد آمد این است که چگونه می توان مدرن شد و به ریشه ها و منابع هم دستیابی داشت؟ چطور میتوان یک تمدن قدیمی و خفته را احیا کرد و در عین حال در تمدن جهانی هم شرکت نمود؟ فرهنگهای محلی یا ملی امروزی بیش از هر موقع دیگر سرانجام باید به عنوان مظاهر تعدیلی فرهنگ جهانی یا به عرصه ظهور نهند رجوع به معماری سنتی و چگونگی استفاده از اصول آن در معماری معاصر همواره به عنوان یک دغدغه اصلی درسازمین هایی که دارای بیشینه ای غنی از معماری است مطرح بوده است و نگاه ه و نگرشهای متفاوتی در چگونگی پیوند بین معماری معاصر و معماری سنتی در دوره های تاریخی متفاوت ارایه شده است. در ایران نیز به دلیل آمیختگی اصول و این های مذهبی و اعتقادی با زندگی مردم در ادوار مختلف لزوم توجه به این پیوند توسط معماران معاصر احساس شده است.

کلمات کلیدی:

معماری معاصر منطقه گرایی، فرهنگ بومی، هویت ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/182053>

